

Nr 505.

Av herr **Olsson** i Golvvasta m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 14, angående överlämnande till Svenska jordbrukskreditkassan av svenska statens obligationer till visst belopp.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 14 har efter framställning av Svenska jordbrukskreditkassan hemställts att från riksgäldskontoret skola till Svenska jordbrukskreditkassan överlämnas svenska statens fyra procent obligationer, uppsägbara från innehavarens sida, till ett nominellt belopp av 10,000,000 kronor med rätt för kassan att i så måtto förfoga över obligationerna, vilka fortfara att tillhöra staten, att de må pantförskrivas såsom säkerhet för lån hos riksbanken, och med skyldighet för kassan att vidtaga åtgärder i ändamål att obligationerna varda till riksgäldskontoret återställda senast den 30 juni 1940.

Den framställning, som ligger bakom denna Kungl. Maj:ts hemställan till riksdagen, motiveras därav att jordbrukskasserörelsen är i behov av ytterligare kapital till lindriga räntevillkor för att kunna motsvara de krav, vilka kasserörelsens låntagare ställa. Såsom av Svenska jordbrukskreditkassans skrivelse till Kungl. Maj:t framgår uppgick rörelsens sammanlagda utlåning per den 1 september 1933 till i avrundat tal 33 miljoner kronor. Dessa medel hade erhållits genom: lån hos pensionsförsäkringsfonden å 7,300,000 kronor till 4.5 procents ränta; lån hos postsparbanken å 7,520,000 kronor till 4.25 procents ränta (den 1 december sänkt till 4 procent); lån hos riksbanken å 4,000,000 kronor till 3 procents ränta; rediskontering hos riksbanken å 1,500,000 kronor till 2.5 procents ränta; samt genom inlåning från allmänheten av 11,200,000 kronor till lägst 3.25 procents ränta.

Som synes är det ganska höga räntesatser, som pensionsförsäkringsfonden och postsparbanken betinga sig av jordbrukskreditkassan, och känt är att dessa räntor i hög grad försvåra kassans strävanden att kunna hålla billig drifts- och affärskredit åt jordbruket. Såsom av Kungl. Maj:ts förevarande proposition framgår har kassan gjort framställning till ifrågavarande långgivare om en mera avsevärd sänkning av räntesatserna, vilket emellertid ej givit något positivt resultat. Med hänsyn till nuvarande låga diskonto och inlåningsräntor måste låneräntor på 4.5 och 4 procent anses vara alldeles för höga. Då långgivarna emellertid vägra att förbilliga lånen torde i detta fallet enda utvägen till en sänkning vara att staten ikläder sig att betala skillnaden mellan räntesatserna 4.5 och 4 för respektive lån och den lägre ränta, som kan finnas vara skälig i nuvarande läge i avvaktan på resultatet av den utredning, som pågår om jordbrukets kreditfrågor. För vår del hålla vi före att jordbrukskreditkassan för dessa lån icke borde nu betala högre ränta än 3.5 procent. Om denna lättnad kunde beredas jordbrukskreditkassan skulle staten

behöva ikläda sig en årlig utgift av en procent på det effektiva lånebeloppet i pensionsförsäkringsfonden, som är 8,500,000 kronor, samt 0.50 procent på det effektiva lånebeloppet i postsparbanken, som är 8,000,000 kronor, eller sammanlagt 125,000 kronor att utbetalas i den mån lånemöjligheterna hos ifrågavarande institutioner utnyttjas inom angivna ram.

Med anledning av vad vi sålunda anfört få vi härmed hemställa,

att riksdagen måtte anslå 125,000 kronor till Svenska jordbrukskreditkassan i ändamål att för kassan förbilliga dess nuvarande lån hos pensionsförsäkringsfonden och postsparbanken på det sätt som i motionen närmare angivits.

Stockholm i januari 1934.

C. G. Olsson
i Golvvasta.

Anders Pettersson.

Otto Wallén.

Georg Nyblom.

Albin Erikson,
Toftered.

Axel Hansson,
Rubbestad.

Otto Niklasson.

Aron Gustafsson,
Lekåsa.